

[Poul Sørensen.]

vi altså atter høre, at socialdemokratiet søger at knibe udenom, og atter få bebudet, vel for femte gang, at det ærede medlem hr. Aage Fogh snart vil holde den tale, der skal holdes.

Hvad angår de faktiske forhold, er jeg selvfølgelig enig med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i, at nu må vi gå til makronerne, nu må der markeres ude omkring hos de forskellige partier, hvis man ikke vil afvise gensidighedstanken, og den fastholder jeg stadig væk. Når man kan gå det skridt inden for det uhyre vigtige område, som opdelingen af arbejdskraften er her i landet, at man nu på de mest livsvigtige områder, med hensyn til lønfastsættelsen og arbejdsproblemerne på de enkelte arbejdspladser, kan opdele arbejdsstyrken i otte fagforeninger, hvor man før havde et utal inden for de enkelte pladser, forstår jeg ikke, at det skal være helt ad Pommern til med den tanke, jeg rejser, at vi også på arbejdsløhedsområdet skulle gå først til en opdeling i otte kasser og derefter til en gensidighed mellem disse kasser. Jeg fastholder den tanke over for det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, og jeg noterede også, at der var ord, der kunne tyde på, at det ærede medlem var villig til at overveje denne udgang af sagen. Det er det, jeg vil fastholde og arbejde videre for.

Hvad angår beskæftigelsesforholdene her i landet er der ikke grund til at gøre mange bemærkninger. Jeg slutter mig ganske til den kritik, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har fremsat, og jeg udtaler håbet om, at der for de arbejdsløse — og det må selvfølgelig være i alles interesse — kan blive den bedst mulige beskæftigelse.

Aage Fogh: Det var med stor forbavelse, jeg hørte det ærede medlem hr. Lorentzen påstå, at jeg ikke havde været aktiv i 1953. Jeg tør nok sige til det ærede medlem, at havde jeg ikke været aktiv, havde det ærede medlem ikke sparet de 25 mill. kr.! Forholdet var jo det, at den daværende regering stillede et forslag om at få et ekstraordinært tilskud til arbejdsløhedskasserne. Vi fik forslaget henvist til en kommission, hvor det blev behandlet, og her kom man under undersøgelserne til det resultat, at arbejdsløhedskasserne ville

kunne klare sig uden ekstra tilskud, og det blev derfor ikke udbetalt. Det ærede medlem og jeg var altså fælles om at modsætte os udbetalingen af de 25 mill. kr., så det ærede medlem skulle hellere vise venlighed imod mig.

I efteråret 1956 var forholdet det, at det eneste, der var i vejen, var, at arbejdsmændene havde givet 5 kr. for lidt i kontingent. Havde kontingentet blot været 5 kr. større, havde de haft ret til de 37 mill. kr.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen indrømmede i kommissionen og andre steder, at arbejdsmændene selvfølgelig skulle have de nødvendige statstilskud for at kunne klare sig igennem. Jeg syntes det var rimeligt, at vi klarede det på den måde, at vi slækkede på procenten i stedet for at give tilskud, således at arbejdsmændene kunne få, hvad de havde ret til og brug for, og det var vi for så vidt enige om.

Hvad angår min stilling til arbejdsløhedskasserne, har jeg mange gange gjort opmærksom på, at jeg synes, den eneste fejl i øjeblikket er, at arbejdsmændene er for hårdt stillet, og at vi må søge at finde en anden fordeling. For øvrigt er jeg villig til, så snart arbejderne selv vil det — for vi må have dem med — at medvirke til at finde en anden fordeling på dette område. Jeg er ingenlunde modstander af, at man foretager en inddeling i grupper, men vi må som sagt have arbejderne med; det er ikke noget, vi kan lave uden arbejderne, som selv betaler en meget væsentlig part af omkostningerne på dette område.

I det foreliggende spørgsmål, som kun drejer sig om, at arbejdsgivernes bidrag skal sættes op i lighed med, hvad der er sket for staten og arbejderne, er jeg villig til at medvirke til, at bidraget sættes op til de foreslåede 38 kr., og vi vil arbejde energisk i udvalget, så at sagen hurtigt kan blive gennemført.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen har holdt mange taler, men har ikke stillet et eneste reelt forslag, som man kunne tage stilling til; det foreligger der nu fra anden side, og det må vi tage stilling til.

Alfred Jensen: Jeg er enig med det ærede medlem hr. Poul Sørensen i, at vi må gå til makronerne, men „makronerne“ er så sandelig ikke større kontingenter for arbejderne,